

CARTEA NOPTII

HOLLY
BLACK

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

PROLOG

O rice copil poate fi urmărit de umbra sa. Tot ce trebuie să facă este să alerge drept spre soare într-o după-amiază de leneveală. Atâta timp cât continuă să se miște, aceasta va fi chiar în spatele său. Poate chiar să se întoarcă și să încerce să o urmărească, dar, indiferent cât de repede s-ar mișca piciorușele sale dolofane, umbra lui va fi întotdeauna greu de prins, oricât de aproape ar părea.

Însă nu și în cazul acestui copil!

El aleargă prin curtea presărată cu păpădii, chicotind și țipând. Degetele lui se apropie de ceva care nu ar trebui să fie solid, ceva care nu ar trebui să cadă *înainte* să cadă el însuși pe așternutul de trifoi și meișor roșu, ceva cu care nu ar trebui să se poată lupta și pe care nu ar trebui să îl poată țintui la pământ.

După aceea, așezat la răcoare sub un arțar și înconjurat de mușchi, băiatul își înfige vârful briceagului în vârful degetului inelar. Își întoarce privirea ca să nu fie nevoit să vadă. Prima înțepătură nu trece prin piele. Nici cea de-a doua nu o face. Abia a treia oară, când apasă mai tare, frustrarea învinge teama și reușește să se taie. Îl doare *foarte tare*, așa că îi este rușine de cât de mică este picătura de sânge care iese prin piele. Își strânge pielea între degete, ca să vadă dacă poate stoarce încă puțin. Picătura se umflă. Simte nerăbdarea umbrei. Degetul îl ustură în timp ce în jurul lui se formează un soi de ceață întunecată.

Suflă o briză care scutură semințele de arțar și le face să se desprindă. Acestea coboară în spirală în jurul lui, rotindu-și aripa unică prin aer precum cea a unui elicopter.

„Doar o sorbitură mică în fiecare zi”, auzise pe cineva spunând despre umbra sa la televizor, „și va fi prietena ta cea mai bună din lume.”

Deși umbra nu are gură și nici limbă și nu se simte umezeală la atingerea ei, copilul își dă seama că ea îi linge pielea. Nu-i place senzația, dar nu-l doare.

Nu a mai avut niciodată un prieten bun până acum, și totuși știe că cei mai buni prieteni fac astfel de lucruri. Devin frați de sânge, lipindu-și tăieturile una de alta până când este imposibil să mai faci diferența între ei. El are nevoie de o astfel de prietenă.

— Pe mine mă cheamă Remy, îi șoptește el umbrei sale. Iar ție îți voi spune „Red”¹.

¹ În limba engleză „red” este adjectiv și înseamnă „roșu” (n. tr.).

1

UMBRELE FLĂMÂNDE

Crocșii urâți ai lui Charlie se lipiră de covorașele de pe podeaua din spatele barului, scoțând un sunet lipicios și strident. Transpirația i se scurgea pe pielea de sub brațe, în scobitura gâtului și între coapse. Aceasta era a doua tură pe ziua aceea; tipul din tura de după-amiază își dăduse demisia fără niciun avertisment pentru a-și urma prietenul la Los Angeles, iar ea rămăsese cu orele lui pe cap până când Odette avea să-i găsească un înlocuitor.

Dar, oricât de obosită era, Charlie avea nevoie de bani. Și s-a gândit că i-ar prinde bine să fie ocupată, căci pentru ea, a fi ocupată însemna să se ferească de probleme.

Întotdeauna fusese ceva în neregulă cu Charlie Hall. Fusese o mică infractoare din ziua în care se născuse. Niciodată nu se confruntase cu o decizie proastă pe care să nu fie dispusă să o pună în practică. Degetele ei erau făcute pentru a fura din buzunare, limba pentru a spune minciuni și în loc de inimă avea un sâmbure de cireășă.

Dacă umbra ei ar fi fost una dintre cele magice, era destul de sigură că până și chestia aceea ar fi fugit de ea.

Dar asta nu însemna că nu putea *încerca* să fie diferită. Și chiar încerca. Sigur, îi fusese greu să-și țină în frâu cele mai rele impulsuri în ultimele zece luni, dar era mai

bine decât să fie ca un chibrit aprins într-un oraș pe care îl stropise deja cu benzină.

Avea o slujbă – cu o fișă de pontaj, chiar – și un iubit care își plătea partea lui de chirie. Rana de glonț pe care o avea se vindeca frumos. Erau niște realizări mici, dar asta nu însemna că nu era mândră de ele.

Cu acest gând în minte, Charlie își ridică privirea și văzu un test al hotărârii ei intrând pe ușile duble ale Barului Rapture.

Doreen Kowalski avea fața roșie ca focul și brăzdată de dăre de lacrimi – evident, încercase să-și refacă machiajul, dar își întinsese rimelul atât de tare, încât își făcuse o dâră neagră într-o parte. În liceu, nu i-ar fi acordat lui Charlie nici măcar o clipă din timpul ei și probabil că nici în seara aceea nu avea să o facă.

Există nenumărate diferențe între viețile oamenilor plini de bani și ale celor fără bani. Una dintre ele este următoarea: în lipsa mijloacelor de a plăti experți, este necesar să-și creeze un ecosistem complex de amatori utili. Când tatăl lui Charlie se alesese cu ceea ce doctorul i-a spus că este cancer de piele, el băuse o cinzeacă de Maker's Mark² și rugase un prieten măcelar să îi facă o creștătură în umăr, pentru că nu avea cum să-și permită un chirurg. Când vărul prietenului lui Charlie se căsătorise, el și soția lui o rugaseră pe doamna Silva de la trei străzi distanță să le facă tortul de nuntă, pentru că îi plăcea să facă prăjituri și făcea niște chestii de patiserie foarte sofisticate. Și, deși crema de unt era puțin granulată, iar unul dintre straturi era puțin prea copt, ei bine, tot era dulce și la fel de înalt ca un tort dintr-o revistă, și nu costa decât echivalentul materiei prime folosite.

În lumea magiei umbrelor, Charlie era o hoață de succes, dar, pentru localnici, ea avea să rămână întotdeauna

2 Maker's Mark Red este un burbon produs în loturi mici, distilat în Loretto, Kentucky, de către Beam Suntory. Alături de porumb, băutura are în compoziție și grâu roșu, cu arome dulci, echilibrate de caramel și vanilie, completate de accente fructate (n. tr.).

o amatoare utilă, dispusă să înmâneze o verighetă la nuntă sau să recupereze un pitbull furat.

Charlie Hall se simțea atrasă de ideile proaste precum molia de puloverul de lână. Orice escrocherie era o oportunitate de a-și lăsa cele mai rele impulsuri să preia controlul.

— Trebuie să-ți vorbesc, îi spuse Doreen cu voce tare, întinzând mâna spre Charlie în timp ce aceasta trecea pe lângă ea.

Fusese o seară liniștită la bar, dar Odette, matroana bătrână și semi-pensionată care deținea localul, stătea la o masă din față, bârfind cu tovarășii ei. Dacă Charlie stătea prea mult timp de vorbă cu o singură persoană, ea observa imediat, iar Charlie nu-și putea permite să-și piardă slujba. Având în vedere antecedentele sale, faptul că era barmaniță la Rapture reprezenta o oportunitate nemaipomenită pentru ea.

Totul fusese aranjat de Balthazar, care avea un local pentru umbre amplasat la subsol și care avea motive întemeiate să fie cu ochii pe ea – nu în ultimul rând pentru că dorea ca ea să se întoarcă să lucreze pentru el.

Și, în timp ce Charlie se uita la Doreen și simțea acea emoție familiară prinzând viață, își dădu seama cât de precar era angajamentul ei de a rămâne pe calea ce bună. Era asemenea unei strategii de succes care nu conține decât cuvântul „profit” cu multe semne de exclamare.

— Pot să-ți aduc ceva de băut? o întrebă ea pe Doreen.
Doreen clătină din cap.

— Trebuie să mă ajuți să-l găsesc pe Adam. A dispărut, din nou, și eu...

— Nu pot vorbi acum, o întrerupse Charlie. Comandă ceva ca să mă lase șefa în pace. Apă minerală cu lămâie. Merișor cu limetă. Orice. Fac eu cinste.

Ochii umezi și roșii ai lui Doreen sugerau că îi va fi greu să aștepte. Sau că băuse câteva pahare înainte de a ajunge. Poate ambele.

— Hei, strigă unul dintre clienții obișnuiți, iar Charlie se duse să îi ia comanda.

Prepară un Cosmopolitan³ de un roșu rubiniu care dădu pe afară din shaker. Apoi adăugă un cub mic de gheață carbonică care emană vapori în aer, de parcă ar fi fost o poțiune.

Apoi se duse la o altă masă, unde stătea un tip care bea o bere și, cu degetele tremurânde, își aplica un al treilea plasture cu nicotină pe partea interioară a brațului. Voia să își țină nota deschisă.

Charlie îi turnă un shot de Four Roses⁴ unui tip îmbrăcat în costum de tweed care purta niște ochelari murdari și care părea că dormise în hainele acelea. El îi spuse că nu-i place burbonul prea dulce. Apoi Charlie se duse spre celălalt capăt al barului, oprindu-se să pregătească un whisky cu ghimbir chiar pentru Balthazar când acesta îi făcu semn să se apropie.

— Am o treabă pentru tine, îi spuse el cu o voce aproape imperceptibilă.

Avea ochii sclipitori, pielea de un brun deschis și bucle suficient de lungi pentru a fi prinse la spate într-o coadă de cal dezagreabilă. Își conducea localul pentru umbre, făcând ca visurile corupte ale orașului să devină realitate.

— Nu, spuse Charlie și trecu mai departe.

— Haideee... Knight Singh a fost ucis în timp ce dormea, iar camera a fost distrusă. Cineva a fugit cu manuscrisul lui de descoperiri magice, strigă Balthazar după ea pe un ton sceptic. La asta te pricepeai cel mai bine.

— Nu! răspunse ea pe cel mai vesel ton de care era capabilă.

Ducă-se naibii Knight Singh, își spuse ea în gând.

³ Cosmopolitan este un cocktail preparat cu vodcă, triplu sec, suc de afine și suc de lămâie proaspăt stors sau îndulcit (n. tr.).

⁴ Four Roses este un burbon originar din Kentucky, cu un gust bine echilibrat, savuros și surprinzător de aromat (n. tr.).

El fusese primul Tenebros care contractase serviciile lui Charlie pe vremea când ea era doar un copil. Din punctul ei de vedere, n-avea decât putrezească în mormânt, dar asta tot nu însemna că avea de gând să fure manuscrisul.

Charlie ieșise din joc. Fusese prea bună la asta, iar daunele colaterale fuseseră prea mari. Acum era doar o persoană obișnuită.

Un trio de femei bete de vreo douăzeci și ceva de ani cu aspect de vrăjitoare și cu rujul negru întins pe la gură sărbătoreau o aniversare în timpul săptămânii. Au comandat shot-uri de absint ieftin, de culoare verde neon și le-au dat pe gât. Probabil că una dintre ele își modificase umbra de curând, pentru că se tot mișca astfel încât lumina să cadă proiectându-i noua umbră pe perete. Avea coarne și aripi, ca un sucub⁵.

Era frumoasă.

— Mama mea o deteestă, le spunea fata prietenelor ei, cu vocea ușor răgușită. Făcu un salt și pluti în aer preț de o clipă, în timp ce aripile ei de nălucă fâlfâiau, iar câțiva clienți o priviră admirativ. Mama spune că, atunci când voi încerca să obțin o slujbă adevărată, voi regreta că am ceva ce nu pot ascunde. I-am spus că mi-am promis să nu mă vând niciodată.

Prima dată când Charlie văzuse o umbră modificată, o făcuse să se gândească la un basm pe care îl citise în copilărie la biblioteca școlii: *Vrăjitoarea și fratele cu două umbre*.

Încă își amintea primele rânduri ale poveștii: „Odată, unui fermier și soției sale li s-au născut doi băieți gemeni. Băieții aveau părul blond și semănau ca două picături de apă, cu o singură excepție: unul se născuse cu o umbră însuflețită, iar celălalt se născuse fără umbră.”

Dar, bineînțeles, umbra acestei fete nu era norocoasă. Arăta mișto și îi conferea un pic de magie. Poate că se putea

5 Demon cu formă feminină suprasexualizată care apare pentru a-i seduce pe bărbați în vis, conform legendelor medievale. Uneori se împerechează cu preoți, demoni sau strigoi (n. red.).

ridica la vreo 8 centimetri de la sol preț de câteva secunde. O pereche de pantofi cu toc înalt ar fi făcut-o să fie mai înaltă de atât. Și asta nu o făcea pe fată nicidecum să fie o Tenebroasă.

Manipularea umbrelor era specialitatea Preschimbătorilor, cea mai disponibilă publicului dintre cele patru ordine. Preschimbătorii puteau să modeleze estetic umbrele, să le folosească pentru a declanșa emoții atât de puternice, încât puteau crea dependență și chiar să taie bucăți din subconștientul unei persoane. Existau riscuri, desigur. Uneori, oamenii pierdeau mult mai mult din ei înșiși decât se așteptau.

Celelalte ordine crepusculare aveau mai multe secrete. Carapacele se concentrau asupra propriilor umbre, folosindu-le pentru a zbura prin aer pe aripi de umbră sau pentru a se înarma. Păpușarii își trimiteau umbrele să facă lucruri în secret – după câte știa Charlie, în mare parte făceau genul de lucruri murdare despre care nimeni nu voia să vorbească. Iar Mascații nu erau nici ei mai presus – o adunătură de ciudați mistici care intenționau să deslușească secretele universului, indiferent pe cine ar fi rănit făcând asta.

Există un motiv pentru care tuturor li se spunea „Întunecați” în loc să se folosească denumirea lor corectă – cea de „Tenebroși”. Nu puteai avea încredere în ei oricât de departe încercai să te ții de ei. De exemplu, indiferent ce spuneau Tenebroșii, toți făceau trafic cu umbre furate.

Pe prietenul lui Charlie, Vince, îl jefuiseră de umbra lui, probabil pentru ca vreun nenorocit bogat să facă o a treia încercare de transformare. Acum nu mai avea umbră deloc, nici măcar când se afla în cea mai puternică lumină. Se credea că oamenilor fără umbră le lipsește ceva – ceva intangibil. Uneori, oamenii care treceau pe lângă Vince pe stradă îl observau și se țineau departe de el.

Charlie și-ar fi dorit ca oamenii să se dea naibii la o parte și din calea ei. Dar asta îl deranja pe Vince, așa că ea săgeta cu privirea pe oricine făcea acest lucru.

Când Charlie trecu din nou pe lângă ea, Doreen îi spuse:

— Voi lua un suc de ghimbir, ca să-mi liniștesc stomacul.

Odette părea distrasă de prietenii ei.

— Bine, care e problema? întrebă Charlie.

— Cred că Adam iar a plecat să tragă o beție, spuse Doreen, în timp ce Charlie îi punea băutura în față împreună cu un șervețel de cocktail. Au sunat de la cazinou. Dacă nu se duce nici luni, îl vor concedia. Tot încerc să-l sun pe mobil, dar nu-mi răspunde.

Charlie și Doreen nu fuseseră niciodată deosebit de apropiate, dar aveau cunoștințe comune. Și, uneori, să cunoști pe cineva de mult timp părea mai important decât să-l plăci.

Charlie suspină.

— Deci, ce vrei să fac?

— Găsește-l și fă-l să vină acasă, răspunse Doreen. Poate îi reamintești că are un copil.

— Nu știu dacă îl pot obliga să facă ceva, zise Charlie.

— Tu ești motivul pentru care Adam este așa, spuse Doreen. Își tot ia slujbe suplimentare care sunt prea periculoase.

— Și cum anume este vina mea?

Charlie șterse zona din fața ei a barului, căutându-și ceva de făcut.

— Din cauză că Balthazar îl compară mereu cu tine. Adam încearcă să se ridice la nivelul reputației tale stupide. Dar nu toți sunt infractori înnașcuți.

Partenerul lui Doreen, Adam, era dealer de blackjack la cazinoul din Springfield și începuse să lucreze pentru Balthazar cu jumătate de normă după ce demisionase Charlie. Poate că el credea că faptul că se ocupa cu orice rahaturi dubioase se petreceau pe la mesele de joc îl pregătise suficient pentru a fura de la Întunecați. De asemenea,

probabil Adam credea că, dacă Charlie reușise să o facă, nu putea fi prea greu.

— Putem vorbi mai multe după ce mi se termină tura, spuse Charlie oftând, gândindu-se la toate motivele pentru care nu trebuia să se implice în asta.

În primul rând, ea era ultima persoană pe care Adam ar fi vrut să o vadă, indiferent de context. În al doilea rând, asta nu avea să-i aducă niciun ban.

Se zvonea că Adam își cheltuisese banii suplimentari pe care îi primise de la Balthazar pentru a atinge euforia – asta însemna să-ți modifice umbra, astfel încât să poți sta ore în șir cu privirea în gol și să te lași inundat de niște emoții incredibile. Probabil că Adam zăcea întins pe spate într-o cameră de hotel, simțindu-se foarte bine și, cu siguranță, nu ar fi vrut ca Charlie să-l târască acasă înainte ca efectul să se estompeze.

Charlie o privi pe Doreen – ultima persoană de care avea nevoie în acel moment – stând la celălalt capăt al barului, jucându-se tristă cu ustensila de amestecat băutura.

Charlie tocmai se întindea spre sifon când o izbitură o făcu să ridice privirea.

Tipul în costum de tweed care ceruse burbon „nu prea dulce” era acum în patru labe lângă scena goală, încurcat într-o perdea de catifea. Una dintre gorilele de la localul pentru umbre, un bărbat pe nume Joey Aspirins, stătea deasupra tipului de parcă încerca să se hotărască dacă să-i dea un pumn în față sau nu.

Balthazar îi urmase pe scări, strigând în continuare.

— Ești nebun? Încerci să mă faci să ascund lucruri furate? Îmi organizezi o înscenare să pară că eu sunt cel care a furat *Liber Noctem*? Pleacă naibii de aici!

— Nu e așa, spuse tipul cel înfumurat. Salt e disperat să recupereze măcar o parte din ea. Ar plăti bani grei...

Charlie tresări la auzul numelui lui Salt.

După câte văzuse și făcuse, nu multe lucruri o tulburau, dar gândul la el avea întotdeauna acest efect.

— Taci din gură și ieși afară, zise Balthazar arătând spre ușă.

— Ce se întâmplă? întrebă Doreen. Charlie clătină din cap, privindu-l pe Joey Aspirins cum îl împinge pe tipul în costum spre ușă. Odette se ridică să vorbească cu Balthazar, dar tonul vocii lor era prea scăzut ca să poată fi auziți de Charlie.

Balthazar se întoarse, atrăgându-i atenția lui Charlie în timp ce se îndrepta spre localul lui. Îi făcu cu ochiul. Charlie ar fi trebuit să ridice din sprânceană sau să-și dea ochii peste cap, dar auzul numelui lui Lionel Salt o făcuse să înțepenească. Balthazar plecă înainte ca ea să reușească să reacționeze.

La scurt timp după aceea se anunță închiderea barului. Charlie șterse teigheaua, umplu o mașină de spălat vase cu shakere și pahare murdare și numără banii din casă, luând bani pentru băutura lui Doreen din bacșișurile pe care le primise și strecurându-i alături de restul bancnotelor din casă. Rapture putea să exulte în ciudățenia sa, putea să aibă pereții și tavanul acoperite cu Negru 3.0, o vopsea atât de întunecată, încât absorbea toată lumina dintr-o încăpere și putea face ca aerul să pară îmbibat cu tămâie. Ar fi putut fi genul de local unde localnicii veneau să întrezărească magia, sau bizareria, sau dacă se săturau de barurile sportive cu kombucha⁶ la robinet. Dar ritualurile de închidere erau aceleași.

Majoritatea celorlalți angajați plecaseră deja când Charlie își luă haina și poșeta din biroul Odettei. Vântul se întetise, făcând ca sudoarea de pe corp să-i dea fiori în timp ce se îndrepta spre mașină, amintindu-i lui Charlie că era deja toamnă târzie, că se apropia iarna și că trebuia să

6 Băutură acidulată, cu un gust dulce-acrișor, care se obține prin fermentarea ceaiului. Originară din China, a devenit populară în Europa în secolul 20; îi sunt asociate numeroase beneficii privind sănătatea (n. red.).

înceapă să vină la serviciu îmbrăcată în ceva mai călduros decât o haină subțire de piele.

— Ei bine? o întrebă Doreen. Am înghețat aici. Îl vei căuta? Suzie Lambton spune că ai ajutat-o și abia dacă o cunoști.

Probabil că treaba nu ar fi fost prea grea, iar apoi ar fi scăpat de Doreen. Dacă Adam era într-o stare euforică pe undeva, putea oricând să-i fure portofelul. Asta l-ar fi făcut să se întoarcă repede acasă. Ba chiar ar fi putut să-i ia și cheile de la mașină, doar ca să arate că poate.

— Fratele tău lucrează la universitate, nu-i așa? La contabilitate.

Doreen miji ochii.

— Lucrează la serviciul clienți. Răspunde la telefon.

— Dar are acces la calculatoare. Deci, poate face ca sora mea să mai aibă la dispoziție o lună ca să își plătească factura? Nu-i cer să anuleze datoria, ci doar să o amâne.

Taxele pentru serviciile de consiliere, taxele de tehnologie pentru studenți și taxele de procesare trebuiau plătite toate înainte ca ea să primească banii de împrumut. Asta fără să punem la socoteală și hârbul de mașină de care Posey avea nevoie pentru a se duce și a se întoarce din campus sau cărțile.

— Nu vreau să-i fac necazuri, spuse Doreen cu glas tare, ca și cum nu ar fi încercat să convingă o infractoare să-i găsească iubitul infractor.

Charlie își încrucișă brațele la piept și așteptă. În cele din urmă, Doreen încuviință ușor din cap.

— Cred că aş putea să-l întreb.

Asta putea să însemne multe lucruri. Charlie deschise portbagajul Toyotei ei Corolla neîngrijite. Colecția ei de telefoane cu cartelă preplătită se odihnea alături de o încălțură de cabluri pentru pornirea mașinii, de o geantă veche cu ustensile folosite la spargeri și o sticlă de Grey Goose pe care o cumpărase angrode la bar.

Charlie scoase unul dintre telefoane și introduse codul pentru a-l activa.

— Bine, lasă-mă să încerc ceva să văd dacă Adam mușcă momeala. Spune-mi numărul lui.

Dacă îi răspundea, își spuse în sine ea, avea să se ocupe de problemă. Dacă nu, avea să plece.

Știa că nu făcea decât să caute o scuză ca să nu dea de necaz. Călca pe nisipuri mișcătoare ca să vadă dacă se va scufunda. Oricum îi trimise un mesaj: „Am o treabă și am auzit că tu ești cel mai bun.”

În caz că era îngrijorat că nu este suficient de bun, atunci măgulirea aceasta l-ar fi motivat. Asta era natura escrocheriei: să te joci cu slăbiciunile oamenilor. Era, de asemenea, un mod prost de a-ți antrena creierul să gândească despre oameni.

Să vedem dacă și răspunde – gândi Charlie când, deodată, telefonul emise un sunet de notificare.

„Cine ești?”

„Amber”, îi răspunse Charlie. Avea mai multe identități pe care le construise pentru a-și face escrocheriile și pe care nu le folosisese niciodată. Dintre ele, Amber era singura Tenebroasă. „Îmi pare rău că te deranjez atât de târziu, dar chiar am nevoie de ajutorul tău.”

„Amber, cea cu părul lung și șaten?”

Charlie se uită lung la telefon, încercând să se hotărască dacă nu cumva era vorba de vreo stratagemă.

„*Chiar ești la fel de bun cum se spune!*” scrise ea și adăugă un emoji care îi făcea cu ochiul, sperând că ambiguitatea îi va permite să ocolească oricare dintre întrebările lui.

— Nu-mi vine să cred că îți trimite mesaje. Ce spune?

— Uită-te, îi spuse Charlie lui Doreen, înmânându-i telefonul. Vezi? E viu. E bine.

Doreen își roase unghia în timp ce citea mesajele.

— N-ai spus că ai de gând să flirtezi cu el.

Charlie își dădu ochii peste cap.

În cealaltă parte a parării, Odette, înfodolită bine într-o haină enormă cu aspect de cocon, se îndrepta spre Mini Cooper-ul ei mov.

— Chiar crezi că îl poți convinge să-ți spună unde stă?

Charlie dădu din cap.

— Sigur. Ba chiar pot să mă duc acolo și să îl leg fedeleș, dacă asta vrei. Totuși, va trebui să-mi faci o favoare mai mare pentru asta.

— Suzie spune că a-ți cere ajutorul e ca și cum ai invoca diavolul. Diavolul s-ar putea să-ți îndeplinească dorința, dar, după aceea, rămâi fără suflet.

Charlie își mușcă buza și privi în sus spre lampa de iluminat stradal.

— Așa cum ai spus, abia dacă o cunosc pe Suzie. Probabil că mă confundă cu altcineva.

— Poate, spuse Doreen. Dar toate lucrurile pe care le-ai făcut, chiar și pe vremuri, lucrurile despre care vorbeau oamenii... trebuie că ești supărată pe cineva!

— Sau poate le-am făcut ca să mă distrez, răspunse Charlie, ceea ce ar fi destul de aiurea, nu? Și din moment ce îți fac un bine, ar fi politicos să nu vorbești despre asta.

Doreen scoase unul dintre acele suspine epuizate pe care mamele de copii mici par să le scoată în permanență.

— Așa este. Sigur. Doar adu-l acasă înainte să ajungă ca tine.

Charlie o privi pe Doreen plecând, apoi se urcă în Corolla ei și își puse centura de siguranță. Încercă să nu se gândească la slujba pe care voia să i-o ofere Balthazar sau la cine era ea odinioară. Se gândi în schimb la ramenul pe care urma să-l fiarbă când ajungea acasă. Spera că sora ei hrănise pisica. Își imagină salteaua care o aștepta pe podeaua din dormitorul ei, și-l imagină pe Vince, deja adormit, cu picioarele încurcate în așternuturi și băgă cheia în contact.

Mașina nu porni.